

— Проклѣто магаре! — бърбореше Петърчо, — трѣбва всѣкога да бждешъ около него. Но защо си е дошло само? То трѣбва да е избѣгало. Проклѣто животното! — извика той и ме ритнѣ въ краката, — азъ знаѣхъ, че ти си избѣгало, за това ей-сега ще ти ударѣхъ сто тоеги по гърба.

Той ми снѣ самаря и юздата и ме пустихъ да пасѣ на двора. Въ това врѣме азъ слушахъ какъ Петърчо казваше на баща си: „Тате, ще отида да взема голѣмия камшикъ, ще свържѣ магарето за едно дърво и ще го биѣхъ до като падне на земята.

— Иди, мой синко, но не го убивай, защото азъ, мислѣхъ да го продамъ и си извадѣхъ паритѣ, за които съмъ го купилъ.

Азъ се растреперахъ отъ страхъ, като видѣхъ, че Петърчо тича къмъ мене съ камшикъ въ ржка. Безъ да чакамъ по-вече, азъ се затекохъ къмъ протката и искочихъ на нѣтъ. Азъ тичахъ дълго врѣме по полето, като мислѣхъ, че нѣкой още ме гони. Най-послѣ, като се уморихъ, спрѣхъ се. Азъ взехъ да се услушвамъ на около, но нищо не чухъ. Слѣдъ това се качихъ на единъ баиръ, но никого не видѣхъ. Тогава вече почѣхъ да дишамъ по-свободно.

Какво трѣбваше да правѣхъ сега? — Да останѣ близо до сѣщото село, бѣше ме страхъ, защото можеше нѣкой да ме познае, да ме хване и да ме заведе при моитѣ лоши господари. Тогава? . . .

Така нажалено, азъ гледахъ на около си и тъкмо когато бѣхъ почѣло да плачѣхъ, съгледѣхъ една гора не далечъ отъ мене. Това бѣше Сръдня-гора. Азъ отидохъ тамъ. Какво щастие! Азъ намѣрихъ въ неѣхъ млада крѣпка трѣвица, студена бистра водича, гдѣто ядохъ и пихъ безъ грижа. Когато мръкнѣхъ, азъ си легнахъ на мекката трѣвица, заспахъ сладко и се пробудихъ чакъ на другия день.
